

Murawski Magdolna

Cincogi meg Puffogi

Csendes kis öregember volt. Nem bántott senkit, mégse szerették. Kovács Rezső volt a tisztességes neve, de a háta mögött mindenki csak Cincoginak csúfolta. Volt egy hegedűje, amit nagy becsben tartott. Nagyon szeretett játszani rajta, de sajnós nem tudott. Nem túl fényesen, vélte mindenki a környezetében. A játékát csak afféle cincogásnak tartották, senkinek nem okozott élvezetet vele. Pedig a jó zenélés titka ez. Nem elég, hogy csak a muzsikusz élvezze a zenét, másoknak is örömet kell, hogy okozzon vele.

Cincogi valahogyan nem vett tudomást arról, hogy micsoda zűrzavart okoz a mások lelkében ezzel a passziójával. Nem elégedett meg vele, hogy a házában kínozza a hangszert, olykor kiült a ház elé az udvarra és ott adta kéretlen koncertjét. Elmondhatjuk, hogy a környék szinte varázsütésre kiürült. Mindenki bemene-kiült a házába és sürgősen bezárta az ajtót, ablakot. Volt, aki idegességében még a spalettát is leeresztette.

Mindenki kimutatta hát az irtózatát az ilyesfajta zenéléssel kapcsolatosan, kivéve egy öregasszonyt. Rozi néni süket volt, mint az ágyú. Ő semmit nem érzékelt a fals vagy olykor mellésikkanó hangokból, sőt boldogan ült ő is a tornácon és „hallgatta” a kedves szomszéd játékát. Még meg is dicsérte:

– Jól van, fiam, csak játsszál! A zene jót tesz a léleknek.

No, hát ezzel aztán senki nem értett egyet. Már mint *arra* a zenére vonatkozóan, amit Cincogi, alias Kovács Rezső produkált. Fehérné, a másik szomszédasszony, olykor rosszmájúan megjegyezte:

– Ha háború volna, nem is kellene légvédelmi szirénát használni. Csak hagyni kéne, hogy Cincogi kínozza a hegedűjét. Szerencsétlen hangszer!

Azzal már húzta is be az ajtót maga után.

A fiatalság könnyebben segített magán. Akinek csak volt, a fejére tette a fejhallgatóját és az általa kedvelt zenét nyüstölte órákon át. Hiába szölongatták őket az öregeik, rá se hederítettek. A fejhallgató tökéletesen leszigetelte a kinti zajokat, nekik nem ártott Cincogi, sőt még kedvelték is a vén kocazenészt, mivel rá és a muzsikálására való tekintettel nem piszkálták őket sokat a szüleik. A nagyszülők annál inkább. Sokat korholták őket, hogy majd vénségükre olyan süketek lesznek, mint Rozi néni. Nem való az, hogy mindig a fejükön legyen az a masinéria!

Cincogi aztán bevégezte aznapi ujjgyakorlatát. Felkelt, a hegedűjét nagy szeretettel magához ölelte, majd amikor látta, hogy Rozi néni a kerítés túoldalán megtapsolja, illedelmesen meghajolt, aztán becsoszogott a házba. Rozi néni arról tudta, hogy többet már nem kell tapsolnia, és ő is hazaballagott.

Mindez még el is ment volna, de volt egy zsémbes szomszéd, aki nem hagyta szó nélkül Cincogi zenedélutánjait. Nagyokat szentségelt, még káromkodott is, ha nagyon ideges volt, de legtöbbször csak magában pufogott:

- Hogy a fene vinné már el a rossz szokását a nyomorultjának! Az ember még egy kis jó levegőt se szívhat. Helyette örökösen csak ezt a cincogást kell hallgatni!
- Jól mondja, kedves szomszéd, jól – mosolygott rá Rozi néni még befelé menet.
- Igazán kedves ember ez a Rezső, hogy elszórakoztat bennünket a zenedélutánjaival. Én is szeretem hallgatni.

Szerencsére azt se hallotta, mit felelt erre Puffogi, akinek meg Kárász Dezső volt a rendes neve. Rajta azért ragadt meg ez a titula, mert örökké csak zsémbelt és pufogott magában. Igaz, ha tehetette, mások társaságában is kifejezte mindennapi elégedetlenségeit. Ha jobb dolga nem akadt, hát betért a kocsmába és ott szórakoztatta a darvadozó vagy vígan beszélgető közönséget válogatott morgásaival. Egészen addig, amíg el nem húzódtak tőle, vagy ugratni nem kezdték valamivel, ami érzékenyen érintette a lelkivilágát.

– Nem akar még hazamenni, Dezső bá'? – cukkolta az egyik falubeli. – Cincogi szomszéd mindjárt kiül az udvarra, hogy direkt magának játsszon.

Ettől aztán Puffogi úgy begurult, hogy még a fröccsét se itta ki, hanem felpatant és kivágta a kocsmából. A férfiak harsány röheje kísérte.

– Jó, hogy szóltál neki, Jóska – gurgulázott az egyik férfi. – Sietett, hogy még időben hazaérjen az öregfiú...

Folytatni már nem tudta, úgy rázta a nevetés, hogy valósággal fuldoklott tőle.

Egy darabig a többiek is vele tartottak, de aztán csak elapadt a kitörni akaró jókedv, másra fordították a szót. Politikára, ország dolgára meg persze a falusi pletykákra, mikor mi volt soron.

Puffogi dühösen botorkált hazafelé. Úgy szitkozódott magában, hogy észre se vette a vele szemben haladó embert. Valósággal elsodorta, úgy nekiment.

– Hát magának meg mi baja van? – förmedt rá a férfi. – Nem, lát a szemitől?! Úgy csörtet, mint a vaddisznó. Máskor nézzen körül, melyik oldalon akar tántorogni!

Azzal tovarobogott, most már ő is dühösen, ellenirányba.

Puffogi aztán meg egy kiskutyába botlott. Szegény vonítva iszkolt volna tovább, mivel Puffogi a lábára lépett. Csak nyalogatta a lábát és keservesen jajveszékelt.

Puffogi elszégyellte magát. Lehajolt a kutyushoz, felemelte és megsimogatta a fejét, hátát. A kiskutya hálásan nézett fel rá. Puffogi aztán a lábát is megnézte:

– Nocsak! Tán nem sérültél meg, kiskutyám? Fáj még a lábad?

A simogatástól megnyugodott a kutyus és már nem siránkozott. Hálásan nézte az öreget, aki megkérdezte:

– Ki kutyája vagy, te kis szegényke?

A kutya persze nem felelhetett, mivel nem tudott embernyelven. Csak mosolygott rá meleg barna szemével, és a nyelvét kilógatva csaholni kezdett.

Puffogi arra gondolt, hogy megtartja magának ezt a szimpatikus kis kölyköt. Ha nagyon hiányzik valahol, majd szólnak érte. Így hát nem is tette le, hanem vitte kézben hazafelé. Mikor befordult az udvarra, letette a földre, hadd szimatoljon körül. Ismerkedjen a házzal és annak népével.

A macska nem annyira örült a jövevénynek. Menten felpattant a tornác magasabb részére, onnan nézte gyanakodva a kis fekete kutyát. Nagyon nem tartott tőle, hiszen kisebb volt még egy nagyobb kandúrnál, úgyhogy le is ugrott mindjárt, de a biztonság kedvéért befelé vette az irányt, a konyha felé.

Puffogi is arrafelé tartott. Beszólt a feleségének:

– Nézd csak, asszony, milyen csinos kis jószágot találtam az utcán! Véletlenül letapostam, megsajnálтам, hogy talán lesántult, aztán hazahoztam.

Puffoginé nem volt nagy jókedvében és már kezdte volna a zsémbelést, hanem amikor meglátta a kiskutyát, ahogy somfordált az ura után nagy farokcsóválva, csak megszéledült.

– Na, mutasd magad, kiskutyám! – simogatta meg a fejét. – A szőröd lehetne szebb is, de majd felhizlallak én, ne félj!

Azzal már fordult is a tűzhely felé, ahol a déli maradék állott. Mindjárt öntött neki egy régi tányérra egy kis levest, majd derűsen figyelte, hogy habzsolja befelé a kicsiny jószág az ételt.

Picur, akinek a nevének majdnem összekaptak az urával, hamar megszokott a vén Puffogi házában. Senki nem kereste, nem hiányzott sehonnan. Kítették vagy megszökött valahonnét, ki tudhatja azt? Egy kis korccsal több vagy kevesebb, nem bánták. Puffoginé nem akarta, hogy Picurnak hívják, mert mi lesz, ha nagyra talál nőni? Akkor már gúnyolódásnak venné akárki ezt a nevet.

Hanem Puffogi élete is megváltozott Picur felbukkanása után. Valahogy kevesebbet zsémbelt. Tanítgatta a kiskutyát, egészen rendes jószág vált belőle. De nem is csak azért kedvelte, mert szívesen szolgált neki meg pacsit adott, hanem egészen másért.

Mikor legközelebb kiült az udvarra Cincogi koncertezni, Picur csak hallgatta egy darabig, majd keservesen vonítani kezdett. Nem is hagyta abba, amíg Cincogi nagy sértetten be nem vonult a házába.

Puffogi úgy megörült, micsoda remek kis jószágot lelt az utcán, hogy körbeszeretgette. Azt se tudta, hogy jutalmazza meg, amiért megszabadította a zenés szenvedéseitől. Kapott egy szép piros nyakörvet, abban díszelgett aztán.

Cincoginak volt még pár próbálkozása, amikor azt hitte, nincsenek odahaza a szomszédai. De bezeg otthon volt Picur! És nem volt elég, hogy vele vonyított, ahogy ő hegedült, a falu többi kutyája is felelgetni kezdett neki. Lett aztán olyan

kutyakoncert, hogy azt már senki nem bírta elviselni. Legfőképpen Cincogi nem, aki gyorsan bevonult a házba, hogy ott játsszon tovább.

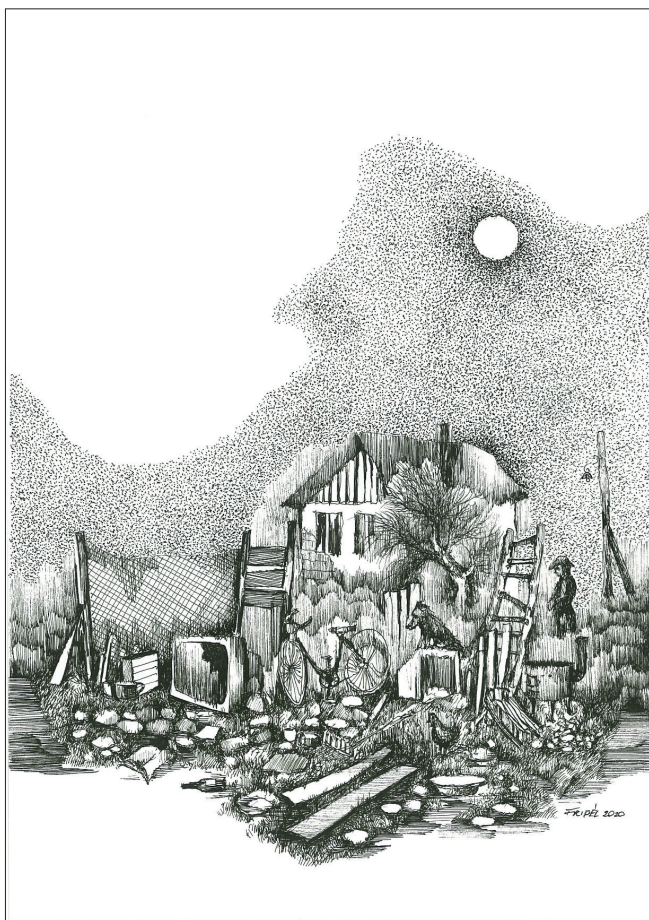
Rozi néni csodálkozva nézett utána:

– Hát ennek meg mi baja lett? Máskor olyan sokáig hegedül ideki, hogy öröm hallgatni!

De nem volt mit tenni. Rozi néni is beballagott a házba. Aznap nem volt alkalma a vastapsra. Inkább bekapcsolta a tévét, azt nézte nagy elmélázva.

– Azért a Rezső játéka mégis csak szebb volt – mondogatta magában. – Nincs szebb, mint ez a szabadtéri koncert...

2025. március 20.

Fridél Lajos grafikája